

Op zondag gaat het weer traditioneel; uitslapen, wassen en aankleden, spullen inpakken voor het strand en wegwezen. Vandaag wordt er (direct?) boven ons flink geklopt en geboord dus dat komt goed uit. We lunchen bij Coral Beach met pita tuna en pita kaas. Mede door de feestdagen is het drukker dan gewoon, zo is er ook een grote groep kinderen compleet met enorme rugzakken en kampeerspullen. Vandaag hebben ze kennelijk een dagje zee en strand. Om de beurt gaat er een groep van 20 via de ene piertrap de zee in om met de stroming mee naar de andere piertrap te zwemmen en te drijven, veelal met een zwemvest om. Het wordt allemaal goed in de gaten gehouden door medewerkers van het strand. Zo gewoon als het is dat Nederlandse kinderen 'allemaal' leren zwemmen, zo gewoon is dat hier nu eenmaal niet. Het plezier is er niet minder om.

Na veel luieren gaan wij ook de zee in en het water is zalig. We snorkelen heel wat af en zien weer mooie vissen. Deze keer hebben we de Rode Zee gids wel in Eilat dus nu kunnen we ook wat meer onderscheid gaan maken tussen vissen van een familie. Zo weten we nu dat het krabbetje dat Henk verleden keer heeft gevonden een spookkrab is die alleen aan de Rode Zee te vinden is.

De rest van de week is gevuld met administratie, huishouden en aanrommelen. Op maandag komt Yuval helpen met het plegen van wat telefoontjes. Zo komen we erachter dat de gemeentebelasting wel via de bank afgeschreven wordt maar dat we daar geen facturen van ontvangen (moet ik dus achteraan) en dat andere automatische afschrijvingen ook niet helemaal kloppen. Goed, na de feestdagen ga ik maar weer eens een rondje maken om het een en ander recht te zetten. Verbazing hierover is al lang niet meer zo groot als in het begin. En er is totaal geen discriminatie in het spel, dat maakt ook een hoop goed. Zo hoorden wij onlangs van een ondernemer die gewoon bezig was met het bakken van brood in z'n fabriek waar zomaar uit het niets een melding kwam dat er binnen een half uur geen stroom meer geleverd zou worden omdat de rekening niet betaald zou zijn. Grote paniek; alle machine's die aanstonden maar ook alle koeling kwamen in gevaar plus de producten en voorraden. Uiteindelijk bleek het een misverstand en met veel bellen (heel veel bellen) hebben ze het kunnen voorkomen, maar toch..... En dat zijn dan hier geboren en getogen Israëli's!

Verder vraag ik Yuval of hij contact wil zoeken met de loodgieter voor het repareren van het lekke toilet in de gastenbadkamer en het opknappen van de kitranden langs de ligbaden. Hij is nog niet weg of hij laat weten dat Moti (klinkt als Motti) binnen 10 minuten voor de deur zal staan. En inderdaad, in geen tijd heeft Moti de boel bekeken, een prijs gemaakt en hij gaat ook nog eens direct aan de slag. Dat kan dus ook hier, en dat blijft wel wennen..... Nu dat allemaal in orde is kan ik ook deze badkamer "aan gaan kleden", zo komt er steeds een stukje bij.

Nog even over het Loofhuttenfeest. Zoals ik al schreef; er zijn in de buurt toch sukkot te zien. Eilat heeft wel diverse synagogen en gelovigen (ook zeer vromen) maar vergeleken bij andere steden hangt hier toch een wat los en toeristen sfeertje. Maar vanaf ons balkon kunnen we toch wat "hutten" zien, achter in de tuinen en op de balkons. En ze worden regelmatig gebruikt, zeker tijdens het avondeten horen we vaak servies- en bestekgeluiden overstemd door gesprekken en gezang. Deze week wordt ook Simchat Torah (Vreugde der Wet) gevierd. Die avond horen we veel en luid gezang bij de Synagoge waar we op uit kijken. Ik was vergeten dat dit de avond is waarop ze met de Torah-rollen naar buiten gaan, en waarop

iedereen die dat wil probeert de Torah aan te raken (brengt geluk). Als ik door de verreijkere zie dat ze inderdaad buiten zijn met de Torah en bezig zijn met dansen en zingen staat het kippevel in rap tempo op m'n armen. Raar hoor!

Op vrijdagmorgen gaan we ondanks de drukte in het centrum naar de stad voor boodschappen. Omdat we via de randweg direct het "industrie-terrein" induiken hebben we er weinig last van, bij BIG (een groot apart gedeelte met een enorm parkeerterrein met omliggende winkels) is het echter weer een gekkenhuis (maar daar hebben we gelukkig niets nodig). Na wat huishoudelijke dingen en veel water kopen gaan we terug naar huis. Kort daarop belt Yuval met de vraag: "of dat we het al gehoord hebben?". Geen idee waar hij het over heeft. Wacht eens even, we hebben gisteravond wel veel sirenes en helikopters gehoord. We lagen echter al op bed en zijn niet gaan kijken. Yuval verteld over de aanslag in Taba, over de grens in Egypte en de twee andere aanslagen (bijna gelijktijdig), ook in Egypte. Om 10:00u 's avonds is een terrorist met een auto vol explosieven bij Taba Hilton de lobby binnengereden met als gevolg een enorme explosie zodat een vleugel van het hotel (10 etages) naar beneden is komen donderen. Bij de andere aanslagen gaat het om suicide-bombers. Ruth en Yuval waren in een van de winkelcentra's in Eilat en zagen de beelden op TV bij een TV zaak. Ze zijn snel naar huis gereden, onderweg zagen ze dat de weg langs de kust naar Egypte al was afgezet om er voor te zorgen dat ambulances en andere hulptroepen zonder enige hinder van en naar Egypte en het ziekenhuis in Eilat konden rijden. Gelukkig mochten de Israëli's uiteindelijk hulp verlenen en gewonden vervoeren naar het ziekenhuis. Hier zijn ze ook de hele vrijdag mee bezig geweest. Op vrijdagavond zijn we bij Ruth & Yuval naar het 8 uur journaal gaan kijken. Na de beelden en commentaar volgt hetzelfde als in Nederland, een opeenvolging van allerlei "experts" en de een weet het nog beter dan de ander..... Om ziek van te worden. De mensen die met gevaar voor eigen leven in de puinhoop naar overlevenden en lichamen zoeken, het ambulancepersoneel die er alles aan doen om toch te mogen helpen (ook veel verderop in Egypte), daar hebben we wel veel respect voor. En de mensen van Zaka, religieuze Joden die letterlijk alles afkammen op menselijke resten om zo respectvol als maar mogelijk voor de begrafenissen te zorgen, ze kregen gisteravond rabbinaal toestemming om ook tijdens de Sabbath door te gaan.

Nu horen we dat Israëli's veel en al geruime tijd gewaarschuwd zijn om dit jaar tijdens de feestdagen voor Rosh Hashana en Sukkot niet naar de Sinai te gaan. Maar Egypte is nu eenmaal een geliefde vakantiebestemming onder veel Israëli's. Velen hebben er geen gehoor aan gegeven en zijn toch gegaan. De regering heeft ze in ieder geval gevraagd nu toch echt de Sinai te verlaten en terug te komen naar Israël.

Het is dat we een telefoontje van Yuval kregen, anders hadden we het de volgende dag pas via het Nederlandse journaal gezien en gehoord. Dat het Nederlandse journaal gekleurd en zeer naïef is wisten we overigens wel maar het contrast was deze keer wel ERG GROOT. Pas op het 8 uur journaal werd een beetje reëel beeld getoond (in tegenstelling tot het middagjournaal).

Op zaterdag is het "home improvement day", of te wel "klusjes in huis dag". We hebben gistermorgen o.a. hoekplankjes voor in de slaapkamer (i.p.v. nachtkastjes) en badkamerspullen voor de gastenbadkamer gekocht. Henk gaat aan de slag met z'n eigen boormachine en die van Yuval.. Niet netjes misschien om op Sabbath te boren en te kloppen maar gezien de houding van de burens hier in het algemeen stappen we voor vandaag voor eventjes van ons principe af. Eerst de badkamer. De spiegel hangt al snel want we kunnen een oude plug "hergebruiken". Voor het glazenplankje en het handdoekrekje komt heel wat meer

kijken. Het blijkt de tegels van de muren echt kei- en keihard zijn. Maar met de heavy duty boor en oordoppen voor beide (ik sta er met de stofzuiger bij) houden we net zo lang vol tot het gaat lukken. Zelfs al zouden de buren op de deur staan bonzen, we horen ze toch niet! Heel wat boren en pluggen verder (al merken we snel dat andere muren juist boterzacht zijn) mag het resultaat er zijn. We moeten alleen nog het glazenplankje bij het bad repareren, het hangt op half zeven en nu weten we zeker dat het water flink achter de muur heeft gestaan; de schroeven zijn lekker aan het roesten. Ik wil binnenkort nog een keer de muren bij het bad goed nasoppen om de laatste zoutresten (van de lekkage) te verwijderen en dan hang ik ook het douchegordijn op. Maar het wordt al een echte badkamer!

In de slaapkamer blijkt het ook niet gemakkelijk om voor de hoekplankjes correct aansluitende hoeken te vinden, maakt niet uit, je wordt hier heel snel vindingrijk (en stukken gemakkelijker qua eisen!). Dus we hebben nu luxe lees-lampjes, -boeken en glazen plankjes. Geeft niks dat het een tijdje over de grond slingert maar dit staat leuker. Zo rommelen we de hele zaterdag door.

Tja, wat zouden we op zondag gaan doen? Driemaal raden! We zijn vandaag wel laat op het strand. Er waren hier kennelijk onzichtbare maar succesvolle tsetsee vliegen want we krijgen alleen maar meer en meer slaap. Waarschijnlijk nog steeds aan het inhalen sinds het voorjaar. Hoe dan ook, we kunnen merken dat de feestdagen over zijn, het is echt stil bij Coral Beach. Een leuke verrassing, we zien Jo'el ("onze bedman") even. Tijdens het snorkelen spotten we o.a. twee soorten slangalen (een witte en een gevlekte) en prachtige blauwvin trekkervis en voor het eerst een blauwstekel eenhoornvis naast al het "gewone". We hebben het idee dat de vissen zich aan het opmaken zijn voor de avond want we zien duidelijk ander gedrag en nog grotere groepen. Zolang de koraalduivels zich maar rustig houden vindt ik het al lang best. Tot m'n opluchting zie ik er geen een.

Als we huiswaards gaan tegen 17:00u, zien we dat de weg is afgezet door de politie en horen we twee doffe knallen. Oh jee, daar gaat iemands avonddiner! Als ze hier maar iets verdachts denken te vinden dan laten ze het robotje komen om de tas, het pakje of wat dan ook eens flink door elkaar te schudden en een paar keer te laten vallen. Vertrouwen ze het dan nog niet dan wordt er of een explosief bij tot ontploffing gebracht of er worden een paar kogels door heen gejaagd (zoals nu). Vast extra voorzichtig door de aanslag in Taba. We worden er niet heet of koud van, het is gewoon niet anders..... Maar laat het niet zo zijn dat ze je adres in de tas of doos vinden want dan krijg je behalve een kapot geschoten blik soep of je servies aan gruzelementen ook nog eens een gepeperde boete, dan had je het maar niet onbeheerd moeten laten staan!

Maandag vindt ik een mooie dag om eens langs het Gemeentehuis te gaan. Eerst naar de bank en Amisragas, bij die laatste laat ik weten dat we, welliswaar vaag, maar toch een gaslucht ruiken in het kastje naast de oven. Er wordt direct geregeld dat er een monteur komt kijken die middag. Dan naar de Municipality, er zijn maar zo'n 8 mensen voor me, dat valt niet tegen. Toeval of niet, ik heb dezelfde ambtenaar als in mei. Ze herkent mij ook. Goed, een nieuwe poging. De belasting wordt dus netjes afgeschreven maar we ontvangen geen rekeningen, ra ra? Na wat speurwerk is het duidelijk; de rekeningen worden naar het oude adres verzonden. Ik zou nu kunnen zeggen: "Waarom?" of "Je hebt mijzelf in mei een papier laten ondertekenen dat wij niets meer met het oude adres vandoen hebben, dus.....?" of "De rekening inzake het nieuwe adres versturen naar het oude adres, is dat slim?". Inmiddels iets wijzer geworden laat ik het wel uit m'n hoofd. Het wordt veranderd (we zullen zien....). Na nog wat dingen kopen bij de "V& D" ga ik weer naar huis. In de middag vervangt een

monteur van Amisragas de gasslang, dat dit in de maand mei al gedaan is mag niet baten. Volgens Henk is de monteur een 'one trick pony', m.a.w. de slang ZAL vervangen worden of het nu zin heeft of niet. (Later in de week bel ik nog een keer en weer wordt de slang vervangen, maar beloofd is beloofd; als we nu nog een keer bellen dan is de kans groot dat we een nieuwe schakelaar krijgen!!!). Maar onze plannen voor bloemkool met een gehaktbal komen tenminste niet in gevaar voor vanavond.

Op dinsdag is het raar weer, het is lekker warm maar de zon zien we haast niet. Het is als of het heel erg heilig is, Jordanië is bijna onzichtbaar. Besluit vandaag het balkon eens goed te aan te pakken. De meegenomen (vuile) tuinstoelen zijn eerst aan de beurt. Dan de duivenpoep weg borstelen met warm water, de omheining soppen en zemen en het terras naspoelen. Kortom, lekker klieren met water. Ik voel me net Pippi Langkous (maar dan zonder sokken en schoenen met borstels) als ik door het water glibber.

Woensdagavond gaan we voor het eerst (deze keer) naar de boulevard. We zetten Shai bij de jachthaven en lopen eerst naar de Mall voor wat boodschappen. Dan weer terug via de boulevard, het is gezellig druk en soms zien/horen we Nederlanders (goed zo, joffi!). Inmiddels pittige trek gekregen in een burger van King. We gaan er mee buiten zitten op het terras want dat is een strategische plek om lekker mensen te kijken. Van sjiek gekleed tot armoedzaaiers en "Truus met haar Jhonnie", van anorexia dun tot zeeeeer wel gevuld, van modern orthodox tot atheïst, van naturel prachtig tot een siliconen-tiepje met lippen als een platipus (vogelbekdier), het komt allemaal voorbij schuiven. De burgers en de frietjes zijn zalig en entertainment galore. We herhalen het nog maar eens een keer voor elkaar; wat beleven we het deze keer anders! We zijn zo ontspannen, heerlijk!

Tijdens het boodschappen doen in de super (donderdagavond) kopen we voor ons vreemd fruit. Geen idee wat je er mee moet maar het ziet er zo intrigerend uit dat we het niet kunnen laten. De een ziet er uit als een paars/roze mango met schubben en dan ander is lichtgroen bezaaid met pukkeltjes. Om niet al te avontuurlijk te worden met het gevaar dat we zelf ook zo'n uiterlijk krijgen na het nuttigen spit ik op internet naar de antwoorden. Bij tropisch fruit is het raak; de ene blijkt Dragon Fruit (Pitaya of Pitahaya) oorspronkelijk uit Australië en lijkt qua smaak op kiwi en de ander Love fruit (vanwege de hartvorm, Cherimoya of Atemoya) oorspronkelijk uit de Andes en al bekend bij de Incas. De laatste smaakt naar een mix van banaan, vanille en mango en is veel zoeter. H'm ik heb nog veel meer rare dingen zien liggen dus er komt vast een vervolg.....